

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **A. L.**, narozený dne XXX
státní příslušnost XXX
bytem XXX,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Čechovským,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2017, č. j. MV-122020-9/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Ministerstvem vnitra – Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 25. 8. 2017, č. j. OAM-13880-38/TP-2016. Tímto

rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

2. Námitky žalobce lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
3. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že správní orgán nebyl oprávněn rozhodovat ve věci, neboť žalobce podal odvolání proti usnesení o neprodloužení lhůty k doložení dokladů a o tomto odvolání nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Správní orgán neměl v této věci důvod lhůtu neprodloužit a nadto své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, když uvedl, že žalobci již byla poskytnuta dostatečně dlouhá doba k doložení dokladů. Tímto správní orgán porušil ust. § 39 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správního řád“), neboť správní orgán neměl relevantní důvody k tomu, aby účastníku nevyšel vstříc. Žalobce tak namítá, že bylo zasaženo do jeho dispozičního práva. Absence odkladného účinku daného odvolání nemá na danou věc žádný vliv. Správní orgán vůbec neměl pravomoc takové rozhodnutí o neprodloužení lhůty vydat, což žalobce dokládá odkazem na jiné rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2017, č. j. MV-95869-4/SO-2017, kde žalovaná deklarovala de facto nicotnost takového rozhodnutí.
4. Žalobce dále namítá rozpor rozhodnutí s ust. § 2 odst. 4, § 3 a § 4 odst. 1 správního řádu, když správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, v důsledku neprodloužení lhůty k doložení dokladů nebyl řádně zjištěn skutkový stav a správní orgán se ani nepokusil vyjít žalobci vstříc.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s postupem žalované ohledně přerušení, resp. pokračování v řízení. Dle ust. § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu může správní orgán řízení usnesením přerušit současně s výzvou dle ust. § 45 odst. 2 správního řádu, což správní orgán učinil. Dle ust. § 65 odst. 2 správního řádu však správní orgán může v řízení pokračovat po odpadnutí překážky, pro kterou bylo přerušeno. Pokračování po uplynutí lhůty se vztahuje pouze k přerušení řízení dle ust. § 64 odst. 2 a 3 správního řádu, což není případ žalobce. Pokračováním v řízení dle ust. § 65 odst. 2 správního řádu vyvolal správní orgán v žalobci domněnku, že žádost je již kompletní. Definováním neodstraněné vady v následném rozhodnutí správní orgán porušil ust. § 65 odst. 2 správního řádu včetně ust. § 4 odst. 1, 2 a 4 správního řádu.
6. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s posouzením jím dokládaných prostředků k pobytu. Argumentace žalované není v souladu s legitimním očekáváním, judikaturou, ani právními předpisy. Stran legitimního očekávání žalobce odkazuje na rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2016, pod č. j. OAM-5823-36/TP-2015, v němž bylo žadateli uděleno povolení k trvalému pobytu na základě doložení dokladů o zajištění prostředků k pobytu ze strany bratra; dle žalobce jde tedy o obdobný případ, kdy bez právního nároku byly žadateli poskytovány finanční prostředky rodinným příslušníkem k zajištění pobytu. Účastník doložil písemný závazek své matky, že bude prostředky poskytovat a tři výpisy z účtu, dle kterých matka žalobce na jeho účet prostředky poukazovala. Podle žalobce jej žalovaná měla vyzvat k doložení dalších výpisů z účtu, ze kterých by tyto platby vyplývaly a netvrdit, že není zřejmé, že žalobce tyto prostředky stále dostává.
7. Žalovaná se rovněž nedostatečně vypořádala s námitkou, že smyslem ustanovení o určité výši peněžních prostředků k pobytu je prokázání, že se žadatelé o sebe dokážou finančně postarat a nebudou zatěžovat sociální systém a zneužívat sociální dávky. Žalovaná se s

touto námitkou vypořádala pouhým tvrzením, že žalobcem citovaný judikát se vztahuje na povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce dodává, že pro závěr, že by měl být zátěží pro sociální systém, nebyly žádné indicie. Nadto postup správních orgánů byl značně formalistický, neboť ačkoliv žalobce příjmy disponoval, správní orgán žádost zamítl, protože žalobce tuto skutečnost nedoložil. Zde žalobce odkazuje na judikaturu stran nepřipustnosti přepjatého formalismu, nutnosti vykládat zákon nejen jazykově, ale i s ohledem na účel či systematickou souvislost zákona. Při nalézání práva je pak třeba vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu.

8. Žalobce nesouhlasí se zpochybňováním věrohodnosti jeho pracovní neschopnosti. Žalobce uvedl, že využil své vycházky mimo jiné pro vyzvednutí překlenovacího víza, z čehož žalovaná dovozuje nevěrohodnost pracovní neschopnosti. Tento stav žalobce považuje za rozporný se zjištěným a tvrzeným skutkovým stavem. Pokud měla žalovaná pochybnosti o věrohodnosti potvrzení o pracovní neschopnosti, měla povinnost v souladu s ust. § 3 správního řádu zjistit řádně skutkový stav.
9. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s žalovanou, že by měl prokazovat normativní náklady na bydlení ve výši 7 720 Kč, neboť žalobce doložil, že je vlastníkem nemovitosti a vztahuje se na něj tabulka vlastníků bytů, tedy částka 4 357 Kč.
10. Žalobce namítá rovněž porušení ust. § 52 správního řádu, neboť správní orgán prvního stupně ignoroval návrh účastníka řízení na provedení výsledku. Přestože správní orgán není důkazními návrhy vázán, má povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což neučinil. Znalost skutkového stavu rodinných poměrů je stěžejní při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí a nejvhodnějším instrumentem k tomu je právě provedení výsledku.
11. *V pátém žalobním bodu* žalobce namítá porušení ust. § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaná se nevypořádala s námitkou ohledně sdělení ERB banky a přikládá větší váhu tvrzení likvidátorky společnosti než tvrzení žalobce. Vlastníci ERB banky se snaží zvrátit rozhodnutí o likvidaci a zachovat management a klíčové zaměstnance, mezi něž se řadí i žalobce. Rozhodnutí o osudu společnosti představuje dle žalobce předběžnou otázku ve smyslu ust. § 57 správního řádu, k jejímuž řešení není správní orgán příslušný. Skutečnost, zda bude v budoucnu pracovní poměr žalobce ukončen nebo společnost zrušena, nemá vliv na posouzení věci.
12. *V šestém žalobním bodu* žalobce namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Odůvodnění prvostupňového orgánu o dopadech rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce považuje za nedostatečné, neboť je postaveno výhradně na argumentaci, že účastníku řízení není znemožňován další pobyt. Takové řešení je neakceptovatelné (viz rozhodnutí žalované ze dne 7. 1. 2016, č. j. MV-168272-6/SO-2015, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012), a je v rozporu se smyslem zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu“). Zákonodárce by nezahrnul povinnost posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, kdyby argumentace jinou možností pobytového oprávnění byla dostatečným odůvodněním přiměřenosti. Posouzení přiměřenosti by mělo být posouzeno vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu.
13. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, že část posouzení přiměřenosti správní orgán postavil i na tom, že žalobce nedisponuje dostatečnými příjmy, což považuje žalobce za nepřijatelné. Nelze jednu ze zákonných podmínek zároveň užít jako argument pro přiměřenost

rozhodnutí (viz rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2016, č. j. MV-144508-6/SO-2016). K důvodům nepřiměřenosti žalobce připomíná, že je členem představenstva banky a rovněž, že je vlastníkem nemovitosti. Přestože správním orgánům byly tyto skutečnosti známy a neexistence vlastnického práva k nemovitosti na území České republiky bývá důvodem k tvrzení přiměřenosti rozhodnutí, správní orgány tyto skutečnosti ignorovaly (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81). Závěrem žalobce podotkl, že přiměřenost rozhodnutí je též závazkem mezinárodního práva (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).

14. Z výše uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje, aby jej soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
15. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedla, že rozhodnutí není nezákonné a odkázala na jeho obsah, neboť žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími. K ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu dodává, že normativní náklady na bydlení použije správní orgán v případě, že cizinec neprokáže skutečné odůvodněné náklady na bydlení. Dle tohoto ustanovení se při neprokázání skutečných nákladů na bydlení použije nejvyšší částka normativních nákladů na bydlení stanovených zvláštním právním předpisem. Podle ust. § 2 písm. a) nařízení vlády č. 449/2016 Sb. ze dne 19. 12. 2016 (dále jen „nařízení vlády“) je stanovena výše částek normativních nákladů na bydlení podle § 26 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře pro období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 pro bydlení v bytech užívaných na základě nájemní smlouvy. Nejvyšší částka je stanovena pro Prahu a pro bydlení v bytech užívaných na základě nájemní smlouvy. Správní orgán prvního stupně tak nepostupoval v souladu se zákonem, když použil částku ve výši 4 357 Kč. Výše zmíněné ustanovení zákona o pobytu umožňuje vlastníkům nemovitosti prokázat skutečné odůvodněné náklady na bydlení, což však žalobce neučinil.
16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. K ústnímu jednání, které se konalo u soudu dne 22. říjen 2019, se zástupce žalovaného nedostavil, zaslal však omluvu s tím, že nepožaduje odročení jednání. Zástupce žalobce setrval na všech žalobních bodech a navrhl zrušení obou napadených rozhodnutí. Soud na návrh žalobce provedl důkaz předloženými kopiemi 3 rozhodnutí žalované a 1 kopií rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 3. 2016, na kterou žalobce poukazoval v podané žalobě.
18. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
19. Podle čl. II odst. 1 zákona č. 222/2017 Sb., jímž se mimo jiné mění zákon o pobytu cizinců *Řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
20. Podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu účinného do 14. 8. 2017 *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*

21. Podle ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu *Za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.*
22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
23. *V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že správní orgán nebyl oprávněn rozhodovat ve věci, neboť žalobce podal odvolání proti usnesení o neprodloužení lhůty k doložení dokladů a o tomto odvolání nebylo dosud pravomocně rozhodnuto.*
24. *Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Dne 29. 5. 2017 byl žalobce vyzván správním orgánem k odstranění vad žádosti ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy a na tuto dobu řízení přerušil. Žalobce požádal dne 12. 6. 2017 o prodloužení lhůty o 20 dnů, čemuž správní orgán vyhověl. Následně žalobce požádal dne 3. 7. 2017 o další prodloužení lhůty o 15 dnů. Správní orgán následně vydal dne 11. 7. 2017 usnesení s č. j. OAM-13880-25/TP/2016, kterým lhůtu dle ust. § 39 odst. 2 správního řádu neprodloužil a téhož dne vydal rozhodnutí o pokračování v řízení; usnesení bylo doručeno dne 14. 7. 2017. V usnesení žalobce poučil, že lze podat odvolání, které však nemá odkladný účinek. Žalobce se proti tomu rozhodnutí odvolal dne 17. 7. 2017. Správní orgán dne 25. 8. 2017 zamítl žádost o trvalý pobyt (napadené prvostupňové rozhodnutí) a následně dne 9. 11. 2017 zamítl i odvolání proti rozhodnutí o neprodloužení lhůty.*
25. *Z obsahu správního spisu tedy vyplývá, že správní orgán o odvolání proti usnesení o neprodloužení lhůty rozhodl, byť až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán žalobce v usnesení o neprodloužení lhůty poučil, že odvolání nemá v daném případě odkladný účinek. Správnímu orgánu tak nic nebránilo vydat rozhodnutí ve věci. Chyby by se správní orgán dopustil, kdyby o odvolání žalobce vůbec nerozhodl či případně by žalobce nepoučil, což se však v posuzovaném případě nestalo. Podle ust. § 39 odst. 2 správního řádu správní orgány mohou lhůtu prodloužit, není však jejich povinností vždy o*

žádosti rozhodnout kladně. Správní orgán v usnesení o nepřerušení podrobně zdůvodnil, proč lhůtu dále neprodlužuje. Nejednalo se o doložení dokladů, jejichž obstarání by představovalo výraznější komplikace. Nadto v žádosti o prodloužení lhůty ani žalobce neposkytl správnímu orgánu informaci, z jakého důvodu se mu nedaří podklady obstarat, pouze opakovaně bez bližší konkretizace uvedl, že vznikly komplikace s obstaráváním podkladů. Městský soud v Praze se ztotožňuje s odůvodněním usnesení, a sice že žalobci byla poskytnuta dostatečná lhůta k doložení podkladů (6 týdnů). Žalobce však ve stanovené lhůtě podklady nedoložil a správní orgán tak v řízení i s ohledem na zásadu v ust. § 6 odst. 1 správního řádu, že *správní orgán rozhoduje věci bez zbytečných průtahů*, pokračoval.

26. Žalobce dále namítá, že správní orgán vůbec neměl pravomoc rozhodnutí o neprodloužení lhůty vydat. Soud konstatuje, že žalobce se mýlí, že žalobcem označeným rozhodnutím ze dne 27. 9. 2017 vydaným v jiném řízení byla deklarována nicotnost (jednalo se o nezákonnost). Ve smyslu ust. § 39 odst. 1 správního řádu je možné určit usnesením lhůtu k provedení požadovaného úkonu. V konkrétní situaci je třeba zvážit skutečnou potřebu takového postupu. Pokud správní orgán v daném případě zvolil pro sdělení o dalším neprodloužení lhůty formu usnesení, nelze mu dle soudu ničeho vytýkat, neboť správní orgán vyšel z konkrétních okolností případu (viz bod 25. tohoto rozsudku) a usnesení vydal v rámci zákonné úpravy.
27. K námitce žalobce na rozpor rozhodnutí s ust. § 2 odst. 4, § 3 a § 4 odst. 1 správního řádu, když správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, v důsledku neprodloužení lhůty k doložení dokladů nebyl řádně zjištěn skutkový stav a správní orgán se ani nepokusil vyjít žalobci vstříc, soud uvádí, že s ohledem na zásadu dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce námitky vymezil toliko obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Vždy se musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech.
28. Soud tedy v míře obecnosti korespondující žalobcovu poukazu na porušení ust. § 2 odst. 4, § 3 a § 4 odst. 1 správního řádu uvádí, že se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že výrok a správní uvážení obsažené v napadeném rozhodnutí svědčí o tom, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, že v důsledku neprodloužení lhůty k doložení dokladů nebyl řádně zjištěn skutkový stav a správní orgán se ani nepokusil vyjít žalobci vstříc. Soud se konkrétními námitkami zabýval v jednotlivých bodech tohoto rozsudku, na něž pro stručnost odkazuje. Z uvedených důvodů první žalobní bod soud shledal nedůvodný.
29. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s postupem žalované ohledně přerušení, resp. pokračování v řízení.
30. Tuto námitku shledal soud zjevně účelovou. Ačkoliv lze přisvědčit žalobci, že ust. § 65 odst. 2 správního řádu upravuje pokračování řízení výslovně pouze v případech odpadnutí

překážky nebo uplynutí lhůty podle odstavců 2 a 3 (nikoliv 1), v posuzovaném případě žalobci muselo být zcela zřejmé, že žádost nemohla být kompletní, neboť stále nedoložil podklady, pro které bylo původně řízení přerušeno. Logikou žalobce by správní orgán nemohl pokračovat v řízení, dokud by žalobce nedoložil potřebné podklady. Tento výklad je však zcela nepřijatelný. Žalobce vlastní vinou překážku řízení neodstranil, aniž by nemožnost doložit podklady blíže odůvodnil, a správní orgán se tak rozhodl pokračovat v řízení. S ohledem na uvedené tato žalobní námitka není důvodná.

31. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s posouzením jím dokládaných prostředků k pobytu.
32. K zásadě legitimního očekávání soud uvádí, že v souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu mají správní orgány postupovat v řízení tak, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Zároveň je však třeba, aby správní orgány při rozhodování postupovaly individuálně s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Z žalobcem předloženého rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 3. 2016, které žalobce připojil k žalobě, pouze vyplývá, že byl žadateli udělen trvalý pobyt, avšak rozhodnutí neobsahuje odůvodnění s poukazem na ust. § 68 odst. 4 správního řádu, proto nelze z rozhodnutí seznat, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto. Jak již bylo výše uvedeno, u ústního jednání provedl soud na návrh žalobce důkaz předloženými kopiemi 3 rozhodnutí žalované, které obsahují anonymizované údaje účastníků řízení, ale i anonymizovaná čísla jednací, takže jejich obsah nelze vztáhnout ke konkrétním účastníkům, ale ani ke konkrétním řízením, popř. ověřit jejich autenticitu. Lze shrnout z jejich obsahu, že ze všech kopií rozhodnutí vyplývá, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil, a to z různých důvodů, a sice, že k pochybení prvostupňového správního orgánu došlo při vydání usnesení o neprodloužení lhůty, že nebylo řádně odůvodněno prvostupňové rozhodnutí ohledně posouzení, zda rozhodnutí neznamená nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince a že vydaná výzva neobsahuje konkrétní vady, které doklady o zajištění prostředků k pobytu vykazují. Byť předložené kopie rozhodnutí mohou prokazovat různá pochybení prvostupňového správního orgánu, nelze zásadu legitimního očekávání zaměňovat s precedenčním systémem a je třeba respektovat zásadu, že jednotlivá rozhodnutí správních orgánů se mohou ve výsledku odlišovat právě s ohledem na různé skutkové okolnosti případu. Nelze tedy bez dalšího přiznat žalobci, že správní orgán měl rozhodnout stejně jako v případě jiných, žalobcem předložených kopií rozhodnutí, neboť soudu nejsou známy skutečnosti, na jejichž základě žalovaný dospěl k závěrům v nich uvedených.
33. V posuzovaném případě ze správního spisu vyplývá, že žalobce doložil písemný závazek matky, že bude přispívat žalobci pravidelně, jedenkrát měsíčně částku min. 12.000 Kč ze dne 14. 7. 2017 a výpisy z účtu (ze dne 31. 7. 2017, 31. 8. 2017 a 29. 9. 2017), z nichž je patrné, že žalobci byla v každém měsíci připsána na účet částka ve výši necelých 590 EUR. Podle soudu tyto důkazy dostatečně neprokazují pravidelnost příjmů. Zde se soud vrací k již výše citovanému ust. § 71 zákona o pobytu, dle něž *pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu*. Pokud tedy žalobce zvolil způsob prokázání příjmů předložením výpisů z účtu, je nezbytné, aby tyto byly přijímány soustavně po dobu nejméně 6 měsíců, aby nebyla pochybnost o jejich pravidelnosti. Předložení výpisů z účtu za poslední 3 měsíce je pro tento účel nedostačující. Předložení

příslibu matky pro posuzovanou věc není relevantní, neboť zákon umožňuje nahradit prokázání příjmu dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu, avšak z prostředků veřejných rozpočtů, nikoliv z prostředků soukromých (viz bod 21. tohoto rozsudku).

34. K námitce žalobce, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s námitkou, co je smyslem ustanovení o určité výši peněžních prostředků k pobytu, soud uvádí, že smysl tohoto ustanovení není rozhodný pro posouzení splnění podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu. Byť se k této odvolací námitce žalovaná vyjádřila stručně, nelze to považovat za vadu, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí. Naopak rozhodnutí o odvolání obsahuje podrobné odůvodnění, z něhož lze jednoznačně seznat, jak žalovaná o věci uvažovala a na základě jakých důvodů dospěla k závěru, že žádosti nelze vyhovět. Stěžejní je v daném případě skutečnost, že žalobce nedoložil zákonem požadované náležitosti žádosti, nikoliv zda podle subjektivního názoru žalobce není zátěží pro sociální systém. Postup žalované nelze považovat za formalistický, když žádost zamítla z důvodu, že žalobce nedoložil doklady, jež by osvědčovaly, že disponuje pravidelnými příjmy. Je na posouzení správního orgánu, zda jsou příjmy žadatele o pobytové oprávnění dostatečné a jako takové je může posoudit pouze v případě, že je žadatel doloží. Jelikož se v dané věci jedná o řízení o žádosti, na žalobci leží nejen břemeno tvrzení, ale též břemeno důkazní, které v souvislosti s prokázáním pravidelných příjmů neunesl.
35. Žalobce dále brojí proti zpochybňování věrohodnosti jeho pracovní neschopnosti. K této námitce soud konstatuje, že otázka věrohodnosti pracovní neschopnosti nebyla důvodem, pro který byla žádost o povolení k trvalému pobytu zamítnuta. Zda žalobce v pracovní neschopnosti skutečně je či nikoliv, není v dané věci rozhodné. Žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu nepředložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.
36. Lze dodat, že relevantní otázkou by mohlo být, zda v důsledku dlouhodobého onemocnění plyne žalobci v důsledku pracovní neschopnosti pravidelný příjem, tuto skutečnost však žalobce netvrdí, potažmo ani nedokládá.
37. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s tvrzením žalované, že by měl prokazovat normativní náklady na bydlení ve výši 7 720 Kč, neboť žalobce doložil, že je vlastníkem nemovitosti a vztahuje se na něj tabulka vlastníků bytů, tedy částka 4 357 Kč.
38. Z ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu vyplývá, že žadatel má možnost věrohodně prokázat částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. V opačném případě se pro posouzení výše nutného příjmu použije nejvyšší částka normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem, kterým je již výše zmíněné nařízení vlády č. 449/2016 Sb. Z tabulky v ust. § 2 písm. a) vyplývá, že nejvyšší částka normativních nákladů, kterou vyžaduje ust. § 71 zákona o pobytu, je stanovena pro Prahu a pro bydlení v bytech užívaných na základě nájemní smlouvy, tedy 7 720 Kč, pro vlastníky bytů částka 4 357 Kč.
39. V daném případě ze správního spisu vyplývá, že žalobce má evidované trvalé bydliště na adrese, kde vlastní bytovou jednotku. Z výpisů evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR vyplývá, že žalobce, jeho manželka i děti měli poslední pobyt na adrese, kde žalobce vlastní bytovou jednotku. Lze tak důvodně předpokládat, že žalobce žije na této adrese ve vlastním bytu. Soud tedy přisvědčuje žalobci, že žalovaná pochybila při stanovení

nejvyšší výše normativních nákladů na bydlení. Ve správním řízení totiž vyšlo jednoznačně najevo, že žalobce je vlastníkem bytu a lze se důvodně domnívat, že v něm i bydlí. Nadto pro posouzení nejvyšší částky normativních nákladů není rozhodné, zda žalobce ve vlastním bytě i bydlí, nýbrž pouze skutečnost, že je vlastníkem bytu, tedy má reálnou možnost v takovém bytě žít. Prvostupňový orgán proto správně určil nejvyšší částku normativních nákladů ve výši 4 357 Kč, neboť žalobce je vlastníkem bytu v Praze.

40. I když žalovaná v napadeném rozhodnutí ohledně nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení pochybila, soud nepřistoupil z tohoto důvodu ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť otázka výše normativních nákladů nebyla důvodem pro zamítnutí žádosti a na výsledku by ničeho nezměnila. I když žalovaná nepostupovala v souladu s nařízením vlády, nepůsobí tato vada nezákonnost řízení jako celku, protože žádost o trvalý pobyt byla zamítnuta z jiných důvodů a to na základě nedoložení pravidelných příjmů žalobce. K poukazu žalobce na neprovedení výsledku žalobce a jeho rodinným vazbám se soud vyjadřuje v rámci vypořádání námitek v šestém žalobním bodu.
41. *V pátém žalobním bodu* žalobce namítá porušení ust. § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, neboť se žalovaná nijak nevypořádala s námitkou ohledně bezpředmětnosti sdělení ERB banky.
42. I tuto námitku soud neshledal důvodnou. Společnost ERB Bank, a.s., v likvidaci (dále jen „ERB Bank“) byla již v době rozhodování žalované v insolvenčním řízení, jež bylo zahájeno dne 27. 10. 2017 (informace zapsána do OR dne 2. 11. 2017). Společnost do likvidace vstoupila již dne 25. 10. 2016. Přestože žalobce tvrdí, že je i nadále zaměstnancem společnosti a jako zaměstnanec společnosti prokazuje svůj příjem. Reálný příjem však žalobce ve správním řízení prokázal pouze za měsíce květen a červen roku 2016. Z důvodu onemocnění (viz doložené lékařské zprávy) žalobce příjem ze zaměstnání nepobírá a nelze jej tak nadále považovat za finanční prostředky ve smyslu ust. § 71 zákona o pobytu, tedy nelze je zahrnout mezi příjmy, kterými žalobce disponuje za účelem hrazení nákladů na trvalý pobyt. Společnosti ERB Bank byla rozhodnutím České národní banky ze dne 20. 10. 2016, č. j. 2016/122740/CNB/110 (jež nabylo právní moci 24. 10. 2016) odebrána bankovní licence a na základě tohoto rozhodnutí byla společnost téhož dne zrušena s likvidací; rozhodnutí je předběžně vykonatelné. Od této doby do současnosti (ke dni rozhodnutí soudu je na společnost ERB Bank prohlášen konkurz) společnost nevykonává podnikatelskou činnost a činí pouze úkony směřující k likvidaci. Příjem žalobce z pracovního poměru ve společnosti ERB Bank tak není (a v době rozhodování žalované nebyl) relevantní pro prokazování příjmů ve smyslu ust. § 71 zákona o pobytu, neboť jej žalobce již dlouhou dobu nepobírá a nelze předvídat, zda a jak se v budoucnu tato skutečnost změní. Lze dodat, že žalobce též neosvědčil ani žádný příjem z nemocenské.
43. Soud se rovněž neztotožňuje s tvrzením, že správní orgány přikládají větší váhu tvrzení likvidátorky. V dané situaci je třeba vycházet z objektivních skutečností, a sice že společnost je skutečně v likvidaci (v době vydání tohoto rozhodnutí již v konkursu), ze správního spisu (prověření sídla společnosti ERB bank, a.s.) též vyplývá, že se v sídle společnosti nenachází žádní její zaměstnanci a z probíhajícího insolvenčního řízení vyplývá, že jsou nadále prováděny úkony směřující k uspokojení věřitelů. Za této situace nelze stavět na teoretické možnosti zvrácení rozhodnutí o likvidaci, ale je třeba vycházet z aktuálního stavu v době rozhodování správního orgánu. Nelze ani přisvědčit žalobci, že se zde jedná o předběžnou otázku ve smyslu ust. § 57 správního řádu, neboť na otázku probíhající likvidace společnosti není a nebyla pro prvostupňové ani napadené rozhodnutí

relevantní. Důvodem zamítnutí žádosti, jak již bylo výše přestřeno, bylo nedoložení prostředků k trvalému pobytu. Likvidace společnosti na tuto otázku nemá vliv, neboť žalobce je dlouhodobě v pracovní neschopnosti a poslední příjem, který ze závislé činnosti předložil, se vztahoval k měsíci červnu roku 2016.

44. Stran zpochybňování důvodů nemocenské soud odkazuje na odůvodnění k třetímu žalobnímu bodu, z něhož vyplývá, že pro posouzení žádosti je irrelevantní, zda žalobce skutečně je v pracovní neschopnosti, relevantní by mohlo být, zda z důvodu nemoci pobírá pravidelný příjem či nikoliv, což žalobce neprokázal. Soud se v závěru tohoto bodu ztotožnil se žalobcem, že na posouzení věci nemá vliv, zda bude v budoucnu pracovní poměr žalobce ukončen nebo společnost zrušena, neboť žalobce neprokázal, že pravidelně disponuje příjmem z této společnosti. Zánik společnosti či pracovního místa žalobce tak nemůže mít vliv na posouzení věci.
45. *V šestém žalobním bodu* žalobce namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.
46. Městský soud v Praze předně podotýká, že v době zahájení řízení o žádosti, tedy za předchozí účinnosti zákona o pobytu, bylo nezbytné posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince (ust. § 75 odst. 2 zákona o pobytu účinného do 14. 8. 2017)). Zákonem č. 222/2017 Sb. však došlo ke změně, kdy v případě nepředložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu správní orgány přiměřenost dopadů rozhodnutí nezkontrolují (ust. § 75 odst. 1 v souvislosti s § 174a odst. 3 zákona o pobytu). Podle čl. II. odst. 1 zákona č. 222/2017 Sb. se řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí je tedy na místě.
47. Soud se však neztotožňuje s tvrzením žalobce, že správní orgány nedostatečně hodnotily přiměřenost dopadů rozhodnutí. Je třeba podotknout, že napadené i prvostupňové rozhodnutí je nutné považovat za jeden celek. Správní orgány ve svých rozhodnutích na podporu přiměřenosti uvedly, že žalobce má možnost pobytu na území na základě fikce, neboť dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Žalobci tak napadeným rozhodnutím není znemožněn další pobyt na území. Nadto má žalobce možnost prokázat splnění podmínek v žádosti o nižší pobytové oprávnění. Dále se správní orgány zabývaly rodinnými vazbami žalobce a dovodily, že do nich rozhodnutí nezasahuje, neboť žadatel pobývá na území sám, a nadto se v současné době zdržuje v Ruské federaci s ohledem na zdravotní indispozice. Správní orgány dále uvedly, že žalobce není ekonomicky aktivní. Je tedy na místě odmítnout tvrzení, že správní orgány postavily posouzení přiměřenosti výhradně na jiné možnosti pobytu.
48. Zde soud odkazuje na judikaturu správních soudů, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, z něž vyplývá, že „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.*“ Dále je namístě zmínit rozsudek Městského soudu v Praze ze

dne 31. 3. 2016, č. j. 6 A 139/2012-35, v němž je uvedeno: „V této souvislosti je nutné uvést, že případné osobní či rodinné vazby musí zejména v příslušném správním řízení označit cizinec, neboť se jedná o jeho intimní sféru, o které nemůže mít příslušný správní orgán podrobnou povědomost. Pokud tak neučiní, musí být srozuměn s tím, že správní orgány budou vycházet pouze z těch skutečností, které jsou patrné z jiných podkladů (důkazů), které byly v řízení provedeny.“

49. S ohledem na výše citovanou judikaturu soud uvádí, že správní orgány se zabývaly přiměřeností rozhodnutí dostatečně. Přestože správním orgánům plyne povinnost zabývat se přiměřeností přímo ze zákona, je též na žalobci, aby označil rozhodné skutečnosti, pro něž by mohlo být dané rozhodnutí nepřiměřené. Nelze po správních orgánech požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy ve prospěch cizince, což se týká i nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince (k tomu blíže rozs. Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice ze dne 22. 6. 2015, č. j. 52 A 54/2015-45).
50. Nelze se ztotožnit se žalobcem, že část posouzení přiměřenosti správní orgán postavil na tom, že žalobce nedisponuje dostatečnými příjmy. Z napadeného, ani prvostupňového rozhodnutí neplyne, že by se správní orgány touto otázkou zabývaly i ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Lze dodat, že i kdyby k tomu došlo, nejednalo by se o takovou vadu rozhodnutí, pro niž by je bylo třeba zrušit, neboť správní orgány se otázkou přiměřenosti zabývaly v dostatečné míře. Z tvrzení, že žalobce je členem představenstva banky nelze dovozovat, že má na území České republiky zásadní ekonomické vazby. Společnost, jejímž členem žalobce je, je již dlouhou dobu v konkursu a již více než 3 roky z titulu své pozice žalobce neobdržel žádný příjem. Nadto členství v představenstvu akciové společnosti by samo o sobě nezakládalo nepřiměřenost rozhodnutí. Totéž lze uvést i o vlastnických právech žalobce, který vlastní jednu bytovou jednotku.
51. Závěrem soud nepřisvědčil ani námitce, že měl správní orgán provést výslech či žalobce vyzvat k vyjádření, pokud shledal, že žádosti nelze vyhovět. Správní orgány nemají zákonnou povinnost poučovat účastníky řízení o krocích, které by vedly k vyhovění jejich žádosti. Tímto by byla zásadně narušena zásada rovnosti účastníků. Soud znovu připomíná, že se zde jedná o řízení o žádosti a je tak na žalobci, aby správním orgánům předložil veškeré možné podklady a tvrdil skutečnosti rozhodné pro to, aby jeho žádosti mohlo být vyhověno. Správní orgán nemá povinnost ani právo toto činit za žadatele. Napadené rozhodnutí je přiměřené s ohledem na soukromý a rodinný život žalobce, a proto i šestý žalobní bod je nedůvodný.
52. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. října 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu